

Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

ATROPIARDUM SINDROMUL

Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Sindromul Charlotte

Copyright © Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA

Sindromul Charlotte/Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-262-0

I. BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: MICHAEL HAULICĂ

Editor: BOGDAN HRIIB

Comanda nr. 220 / septembrie 2017

Bun de tipar: septembrie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

SINDROMUL CHARLOTTE

Colecție coordonată de Michael Haulică

Cuprins

Mulțumiri	7
1. La vânătoare de iluzii	9
2. Profeteasa Oarbă. Taine	29
3. Afaceri vechi și noi	49
4. Insula Tatuață. În vizită la sanatoriu	65
5. O mâna de viermi. Probleme în Cypol	85
6. Mike și Doyle	100
7. Oportunități. Semne de întrebare	118
8. Pierduți între realități	135
9. O vizită în Tartar. Enigmele Sandrei	156
10. Faraoni, stele, fluturi și acrostihuri	175
11. Al doilea Model. Lațul se strâng	197
12. Negocieri	214
13. Trezirea. Planuri de bătaie	226
14. O nouă şansă. Secția Zece	239
15. Prin Nexus. Dezvăluiri	252
16. Vălul se ridică. Nostalgii	267
17. Ultimul pas	278
Epilog	295

pe care am folosit-o în volumul de față; lui Paul, pentru site și idei; lui Călin, pentru încurajare și susținere; fanilor, fără al căror sprijin tot acest vis frumos n-ar fi fost posibil; formației Pink Floyd pentru suita „Atom Heart Mother”, care a inspirat în timp real scrierea unui episod; prietenei mele Teodora Matei, pentru profesionalism, dăruire și pentru o altă idee de final, care mi s-a părut genială.

#TEO&LUCIAN: prietenilor noștri Ștefan Decebal Guță și Anamaria Ionescu, care s-au dovedit extrem de dedicați trilogiei; lui Liviu Surugiu, Alex Lamba, Georgiana Vlădulescu, Liviu Szoke, Nicolae Dobre, Daniel Timariu, Mela Ruja Diaconu și Adina Ailoaiei, pentru susținere, discuții și recenzii; lui Florin Stanciu pentru discuția despre otrăvuri; Anamariei Borlan, care, uneori, ne dă mai multă importanță decât e cazul; și, evident, lui Bogdan Hrib și Michael Haulică, pentru că așa ar fi frumos din partea noastră.

1. La vânătoare de iluzii

Porțile cerului se deschiseră. Muzica sferelor se revârsă ca o ploaie de stele, umplând banda de *streaming*. Milioanele de fani o primiră extaziați, lăsându-se scăldăți de picurii ei melodioși. În clipa în care erau atinși de prima notă, legătura cu restul Rețelei se întrerupea.

Xavier Nyiamba cerea exclusivitate. Să te delectezi cu muzica lui și să mai faci ceva în același timp era o blasfemie. Aveai de ales. Îi aparțineai în totalitate în zecile de minute ale concertului sau nu primeai nimic. Niciun pachet *trailer*, niciun bit.

Cine accepta condițiile era condamnat. La extaz, căci muzica lui nu se asemuia cu ce ofereau alții compozitori. Uneori însă și la moarte. Izolat de restul Rețelei prin intermediul programului de protecție al concertului, spectatorul rămânea vulnerabil în fața oricărui atac extern. Hackerii atât așteptau. Urmăreau vânzarea biletelor la concert și-și alegeau victimele.

Unele își permiteau sisteme externe de securitate, costisitoare și nu întotdeauna sigure. În urma fiecărui spectacol al

lui Xavier Nyiamba, câteva zeci de mii de oameni aveau de suferit. Unii își pierdeau mințile datorită muzicii abstracte. Alții, viața. În ciuda acestui lucru, fanii se înmulțeau și abia așteptau următorul concert.

Cum era acela.

Fusește promovat intens în ultima perioadă, atrăgând doritorii. Majoritatea erau înnebuniți după opera lui Nyiamba. Alții erau doar aspiranți în ale muzicii, sperând să fure câte ceva din geniul lui creator ca să devină, la rândul lor, compozitori celebri.

Și mai era Kwanza. El nu căuta binecuvântarea armoniilor, nici nu dorea să-și schimbe meseria. Încerca doar să ajungă la compozitorul izolat pe orbita Pământului, pe stația *CybPoartaCerului*.

Lumile virtuale din spațiu aveau un protocol special. Autostrăzile informaționale spre și dinspre ele erau monitorezate cu mare atenție. Dacă cypolii sau cine știe ce organizație doreau să neutralizeze pe cineva, acolo era locul perfect. Hackerul nu putea risca să se expună astfel.

Kwanza intrase în banda de *streaming*. Dacă Lucas intenționa să scape de el, acela era momentul. Nu erau capabili să se despartă în două entități distincte pentru mai mult de câteva unități infinitezimale de timp. Chiar și în cazul de față, separația nu se realizase perfect. Cel care participa la concert era Kwanza, în proporție de aproape nouăzeci la sută. În rest, se strecuraseră și elemente de Lucas.

Hackerul rămas afară avea proporții inverse. Rolul său era să păzească trupul virtual comun și să caute victime cu ajutorul căroră să poată zbura spre Poarta Cerului, fără a se da de gol. Le găsi repede. Prima dintre ele era o Tânără negresă venită tocmai din Noul Imperiu Mali, o structură ce reînviase

în Rețea gloria vremurilor lui Mansa Mousa. Din păcate pentru ea, se lăsase prea mult vrăjitoare de reclama lumii aceleia eliștice și uitase că, în materie de sisteme de securitate, magrebienii meritau ținuți aproape. Lucas știa cum putea scăpa de minele-scarabeu ale lor, dar prefera să le evite dacă avea de ales. Așa, după ce se convinsese că fata n-avea decât protecții clasice – chiar aşa, ambalate frumos – o executase imediat.

Din prima clipă se gândise la un cuplu – de preferat Tânăr. Un sejur de nuntă în spațiu era o acoperire perfectă, ce n-ar fi stârnit suspiciuni. Controlul ar fi fost unul de rutină. Apoi o văzuse: o scandinavă blondă, în jur de patruzeci de ani, cu aspectul unei zeițe dintr-o saga nordică. Ceva din aerul ei îl dusese cu gândul la o matroană de producții pentru adulți, iar ideea îi încolțise imediat în minte. Un cuplu de lesbiene ar fi trecut și mai ușor de control – mai ales când cea vârstnică avea o situație financiară excepțională și sugera că-și ducea pupila într-o călătorie inițiatică.

Iar banii nu erau o problemă. După ce spulberă cu ușurință protecțiile nordicei, petrecu timpul rămas până la finalul concertului pentru a subtiliza sume mărunte de la cât mai mulți spectatori. Adună o avere suficientă cât să păstreze aparențele dorite în ceea ce privea cuplul.

Când Kwanza se reunii cu el, nu păru la fel de încântat de idee.

— Ca și când n-ar fi suficient de pervers că împărțim aceleași trup, mai vrei să și facem sex unul cu altul, din postura unor lesbiene.

— Preferai o relație clasică? Eu aş fi fost bărbatul, aşa că tot tu...

— Las-o aşa, îl intrerupse Kwanza. Am unele amintiri legate de chestiuni de genul acesta.

— Neplăcute?

— Nu neapărat. Mai curând le-aș numi stranii. Până la urmă, ar trebui să-ți fiu recunoscător că n-ai ales pentru tine o hidră gigantică cu zece penisuri, pe care să le folosești pentru a sodomiza un *eu* metamorfozat în pitic.

Lucas izbucni în râs.

— Nu cred că am fi trecut neobservați la *check-in* cu o asemenea coregrafie, dar trebuie să recunoșc că imaginația ta mă impresionează.

— Ce să zic...

— Vrei să cauți altceva?

— Nu, las-o aşa. Oricum, bănuiesc că tu vrei să fi matroana, iar eu sclava.

— Îmi place cum gândești.

Se programară pentru următorul zbor. În timp ce așteptau să le vină rândul, Lucas îl chestionă pe Kwanza cu privire la concert.

— A fost o experiență aparte, într-adevăr. Pentru toate simțurile. Dacă aş fi un individ religios, aş putea spune că Nyiamba ăsta e un zeu care știe cum să-și facă să vibreze creația – adică pe noi, muritorii de rând.

— Nu te știam aşa poet.

— Nu știi multe despre mine, îl repezi Kwanza. Faptul că suntem atât de apropiati nu înseamnă că n-avem încă destule secrete unul pentru celălalt.

— Adevăr. Deci, crezi că merită să-ți pierzi viața pentru un spectacol de-al lui?

În timp ce spunea asta, Lucas îi atinse obrazul de abanos cu dosul degetului arătător, într-un gest tandru.

— Termină!

— *Min kära*, trebuie să-ți atrag atenția că suntem

amorezate? Că, dacă-ți comand în clipa asta să te pui în genunchi și să-mi lingi cizmele, trebuie s-o faci fără întârziere, ba, mai mult, să dai impresia că-ți place la nebunie?

— Nu-ntinde coarda, mărâi Kwanza printre buzele pline, acoperite cu un roșu tipător.

Lucas ridică din sprânceana pensată.

— Nu-nțeleg cum ți-ai putut face treaba aşa bine când te-a angajat Luigi Spaletti. Acum te comportă ca un ageamiu.

— Poate că nu-mi place că împart același trup cu unul care se crede superiorul meu.

— Oh, deci asta era! Orgoliu.

Kwanza renunță la dispută și o luă înainte. Lucas îi admiră coapsele prelungi, ciocolatii, lăsate vederii de fusta minusculă. Lungi pasul și-l ajunse din urmă. Își aşeză palma stângă peste fesele bombate ale celuilalt, care mărâi:

— Nu te poți abține.

— Nu. Îmi place de mor. De fapt, chiar speram ca prestația lui Nyiamba să te aducă într-o stare de spirit mai... potrivită cu intențiile mele.

— Ha, ha, râse fals Kwanza. N-ai s-o vezi. Mai bine zi-mi ce e cu tipul ăsta și de ce vrei neapărat să discutăm cu el.

— Sper să ne poată ajuta să ne separăm. El a compus „Simfonia supraumană”, programul care mi-a deschis porțile rețelei autiștilor.

— Încă mai aștept să-mi spui cum funcționează.

Degetele lui Lucas alunecară pe curbura fundului, ridicând fusta și oprindu-se pe țesătura fină a chiloților.

— Fii o sclavă bună și poate stăpâna te va răsplăti.

— Frumoasă încercare.

Totuși, când ajunseră la *check-in*, își intră perfect în rol. Se agăță cu mâna pe după talia mai bine-făcutei nordice,

privind spre chipul alb cu ochi pierduți de Tânără îndrăgostită. Acceptă tratamentul protector la care-l supuse Lucas, ba chiar chicoti, rușinat, când acesta îl sărută ușor pe buze, de față cu ofițerii ce zâmbeau destini.

— Ce tip de zbor doriți?

— Unul cu... intimitate, zâmbi cu subînțeles Lucas.

— Desigur. Croazieră de lux?

Kwanza interveni înainte ca blonda să apuce să confirme.

— Ce alte variante mai sunt?

Așculta cu interes litania ofițerului și scoase o exclamație entuziasată când află despre călătoria de tip înălțare.

— Deci vom fi descompuși în pachete care vor urma spirale ascențioane independente către Poarta Cerului? rezumă el explicația primită. Primind confirmarea, privi spre Lucas cu ochi mari, de copil încântat, clipe din genele lungi și spuse: Putem alege asta, te rog?

Lungi vocala ultimului cuvânt, într-un alint fățuș. Lucas ridică o sprânceană.

— Nu știu ce să zic... Dacă se pierde vreun pachet pe drum? Cum ne mai recompunem acolo sus?

— Pachetele sunt atent monitorizate, doamnă. Garantăm că vor ajunge toate la destinație.

Hackerul se văzu nevoit să accepte. Negresa Kwanza îi depuse pe obraz un sărut nevinovat, dar în sinea sa rânjea cu satisfacție. Se răzbunase cu vârf și îndesat.

În timpul călătoriei nu mai păru așa de sigur că făcuse o alegeră bună. Pasagerii puteau opta pentru o înălțare conștițientă sau pentru una în stare de viață suspendată. Cei doi aleseră prima variantă și, pe durata următoarelor zeci de minute, avură parte de o trăire fragmentată, cu particule incomplete, incapabile să se coordoneze într-un tot unitar, cu zone difuze

rezultate din interferența pachetelor și cu senzația acută că erau extrem de vulnerabili.

— Era mai bine în *streaming*, comentă Kwanza când ajunsese la Poarta Cerului.

— Dacă n-ai vrut să te delectezi între picioarele mele, asta e ceea ce meriți, comentă Lucas ușor tâfnos. Hai să-l găsim pe Nyiamba.

N-avură mult de căutat. Reședința compozitorului era unul dintre punctele de atracție ale stației. Dacă pe Pământ, când trăise retras pe fundul oceanului, optase pentru moda deprezivă post-necro, aici își schimbase radical abordarea. Devenise un *aso* aspirant, adică un adept al curentului *Abisul Spațial Originar*. Prezența fizică îi fusese aproape complet neutralizată. Amestecul de stele, constelații, curenți spațiali, corperi reci și materie neagră din componență să mai avea totuși o formă cât de cât coerentă, semn că nu atinsese încă desăvârșirea. Probabil că, atunci când avea s-o facă, urma să moară, presupuse Lucas.

— Se pare că o duci mai bine ca în *CybAqua#Bleu*.

— O, exclamă genunea, un fan dedicat, care-mi cunoaște toate secretele trecutului!

— Sunt Lucas, îi domoli entuziasmul blonda.

O undă agită măreția cosmosului, tulburând-o.

— Hackerul!?

— Chiar el.

— Dragul meu, mă uimești, replică Nyiamba după o scurtă ezitare. Și nu în sensul bun. De la tine mă aşteptam să apari sub forma unui Big Bang, sau ceva de o magnitudine similară, nu un lucru atât de... banal.

— Femeile au inspirat mulți compozitori.

— Adevărat. Dar tu nu ești unul. Pentru tine, un travesti este atât de banal, încât nu găsesc cuvinte pentru a...

— Atunci nici nu le căuta, i-o reteză Lucas. Am ales asta din rațiuni practice. Arătă spre negresă. Eu și ea... äää... adică el suntem prinși în același trup. Orice formă creăm la nivel virtual ne cuprinde împreună.

— Ciudat.

— Exact. Singurul mod de a ne separa este să furăm trupurile altora.

Perspectiva spațiului se curbă, de parcă încerca să simuleze un orizont al evenimentelor.

— Neplăcut pentru respectivii, dar nu cred că suferi de probleme de moralitate.

— Nu, dar nici nu doresc să-mi trăiesc viața vagabondând dintr-un corp în altul. Fără conștiință de bază, care l-a creat, un trup se deteriorează destul de repede, devenind un simplu simulacru.

— Și? Urmează calea *aso!* E drumul spre desăvârșire. Aici mi-am atins adevăratul potențial.

— La fel ai spus și în *CybAqua#Bleu*.

— E altceva. Acolo am căutat suprema decădere – imposibil de atins, din păcate. E tributară unui cerc vicios – depresia profundă îmi inspiră creația, dar tot ea îmi răpește dorința de a mai compune. Aici însă... (Stelele își măriră magnitudinea, apoi reveniră la normal.) Aici mă extind spre limitele mele, dincolo de care mă aşteaptă infinitul.

— Un infinit ce nu poate fi conștientizat, odată ce depășești limitele percepției, încercă Lucas să-i prezinte și latura pragmatică a conceptului.

— Crezi că-mi va mai păsa de asta, atunci? Eu aspir la aşa ceva.

— Asimptotic, mormăi Kwanza pentru sine.

— Ei bine, eu nu-mi doresc asta, concluzionă Lucas. Și

nici prietenul meu. Noi am vrea doar să ne ajuți cu o compoziție care să ne permită să rămânem separați.

— Știi bine că nu sunt magician, hohoti genuea. Eu mă adresez simțurilor. Pentru ce vrei tu, încearcă în altă parte.

— Am fost în *CybGulag* și în *F@velă*, printre altele. N-am găsit niciun ajutor acolo.

— Nici eu nu vă pot oferi mântuirea, comentă bombastic Nyiamba.

— Ai compus „Simfonia supraumană”.

— Oh, da!

Curenții spațiului se unduiră, extaziați.

— Mi-a folosit acolo unde alte metode au dat greș. Poate găsești o compoziție și pentru asta. Nyiamba dădu să protesteze, dar Lucas insistă: Plătesc bine, știi asta.

După câteva minute de tăcere, neantul răspunse:

— Voi accepta provocarea doar pentru că e ceva ce nu mi s-a mai cerut. Dar nu-ți pune speranțele în asta. Inspirația are propria ei cale.

*

Oliver întinse o mână peste birou, doar cât să atingă arătorul Danei. Femeia îl privi pe deasupra ochelarilor aruncându-i un zâmbet sugar.

— Ce faci acolo? insistă agentul.

— Nimic interesant, ștergeam niște fișiere vechi, clasam altele... Plictiseală... veni într-un târziu răspunsul.

— Eu aş pleca, e deja seară. Vii și tu? Să profităm, într-un fel, de liniștea asta din Secție.

— Vin, răspunse agenta absentă, fără să-și dezlipească privirea de la monitor.